INHOUD: Albinisme, door H. M. K. — Engelsche Fazanterieën. — Ingezonden. — Vliegenfokkerij. — Van onze Correspondenten. — Vragen. — Advertentiën.

ALBINISME.

Waar wij kort geleden het melanisme ter sprake brachten, willen wij nu eens nader beschouwen de dieren, in het Hollandsch kakkerlakken genoemd, dieren, die in de geheele huid of in deelen ervan de huidkleurstof missen, welke abnormaliteit met den wetenschappelijken naam van albinisme of leucisme wordt bestempeld. Uitwendig is deze afwijking kenbaar aan de witte kleur van huid en haren, terwijl in de pupil der oogen een opvallende roodkleuring is op te merken. Ieder kent de albino's bij konijnen, waar zij zeer veel voorkomen. Ook van de meeste diersoorten zijn albino's waargenomen. Zelfs bij den mensch, onder de negers n.l., komen enkele malen albino's voor. Albino-paarden zijn welbekend. De laatste koning van Hannover hield een stoterij waar geen andere dan albino-paarden werden gefokt. Albino-ratten en muizen behooren zeker niet tot de zeldzaamheden, en ook onder de vele wildsoorten ziet men het albinisme wel optreden. Berichten, dat een witte haas, konijn, patrijs, snip, enz. geschoten of gezien zijn, vindt men in de jachtbladen bechaaldelijk nedergeteekend; ook in de *Nederl. Jager* treft men die wel aan. Wat de witte herten betreft, daaromtrent zullen wij andere bijzonderheden aanvoeren, zooals die uitvoerig zijn gegeven door Forstmeister Rörig in de *Deutsche Jäger Zeitung*.

Wij zagen reeds, hoe een albino er uit ziet, laten wij nu eens nader gaan beschouwen, waarin deze natuurspeling wel bestaat.

Bij een normal dier komen onder de opperhuid, in de haren, in het regenboogvlies (de iris) en het vaatvlies (chorioidea) kleurstoffen voor. Dit pigment geeft aan de betreffende deelen de zwarte, bruine, grauwe, gele of andere kleur, die bij vele dieren zoo zeer verschilt. Dit pigment is in korrels aanwezig in de cellen der genoemde deelen. Soms nu ontbreken deze pigmentkorrels geheel, terwijl dan de cellen met licht gevuld zijn, soms ook ontbreekt het pigment ten deele of maar in enkele huid- of haargedeelten. Men spreekt daarom van totaal of gedeeltelijk albinisme. Onder de gedeeltelijke albino's kent men die met groote vlekken — de bonte, die met kleine vlekken — de getijgerden — en die met alleen een witte vlek op neus en voorhoofd — de bleesen. Door het ontbreken van elke kleurstof kan van zulke kleur ook eigenlijk geen sprake zijn. De huid en de haren lijken wit, door de totale reflectie van de erop vallende lichtstralen. Het regenboogvlies en het netvlies worden rood van kleur, door het fijne haarvaatnet, dat in deze deelen verloopt.

Wat de oorzaak is van deze afwijking? Evenals van de meeste natuurspelingen is deze niet met zekerheid op te geven. Wel zijn dikwijls gissingen geuit, die nader tot het doel leiden.

Vooreerst is dikwijls gebleken, dat de erfelijkheid een rol speelt. Men denke hierbij maar aan de fokkerij van albino-paarden van den koning van Hannover. Dikwijls echter zijn de albino's onvruchtbaar, en zelfs de paring van twee vruchtbare albino's kan een normaal gekleurd jong geven. Toch zullen onder de nakomelingen dikwijls albino's voorkomen. Dit laatste wordt terecht steeds aangevoerd tegenover hen, die beweren, dat het albinisme geheel individueel is en juist als motief aanvoeren, dat albino-ouders dikwijls een normaal jong voortbrengen. In dierentuinen heeft men herhaaldelijk aangetoond, dat albinisme erfelijk is, ook als slechts één der ouders een albino is. Een dergelijk geval, waargenomen in den dierentuin te Frankfort a. d. M. en nedergeteekend door Förster Rörig, zij hier vermeld: Een negenjarige albino-reebok werd in Augustus 1896 gepaard met een normaal gekleurde reegeit van bijna acht jaar oud. In Mei 1897 wierp deze twee normaal gekleurde kalfjes van het vrouwelijk geslacht, die wij kortheidshalve A en B zullen noemen. Dezelfde, nu achtjarige, reegeit werd in Juli 1897 weer door den albino-reebok beslagen. In Mei '98 brachte deze geit weder twee normaal gekleurde kalfjes, een van het mannelijke, het andere van het vrouwelijke geslacht. Het bokje stierf in November 1898. Op 31 Juli 1898 werden de straks als A gedoopte en den 16 Augustus de net B aangedoopte geit, door hun beider vader, den albino-bok, beslagen. A stierf 4 April 1899, zonder bekende oorzaak. In haar baarmoeder bevonden zich twee kalfjes van het vrouwelijke geslacht, van welke het eene normaal gekleurd, het andere volkomen wit was. B brachte op 22 Mei 1899 drie kalfjes ter wereld, waarvan er twee van het vrouwelijke geslacht en volkomen wit waren, terwijl het derde van het mannelijke geslacht en normaal gekleurd was.

Beter voorbeeld, om te bewijzen, dat albinisme overerft, doch niet constant erfelijk is, is wel niet denkbaar en mij dunkt, de tegenstanders der erfelijkheid moeten hierdoor overtuigd worden.

Hoe echter in een diersoort het albinisme komt, wat toch noodig is, wil het overerven, daaromtrent zijn weer de meeningen verschilleud.

Velen schrijven het toe aan het leven in getemden en halfgetemden staat. Een feit is het, dat onder de huislieren het albinisme meer voorkomt dan onder de in 't wild levende dieren, en dat men het vaker ziet bij de in 't wild levende dieren, die in of in de nabijheid der menschelijke woningen voorkomen, dan bij die, welke geheel in de vrije natuur verblijf houden, zoodat deze invloed niet weg te redeneeren valt. Ook is opgemerkt, dat daar, waar fokkerij in de naaste familie dikwijls plaats heeft, het albinisme meer optreedt. Wellicht, dat deze en de vorige oorzaak veelal samen werken.

Wij zeiden reeds, dat het albinisme bij de hertachtigen door Rörig grondig is bestudeerd, en dat door hen, vooral in Duitschland, tal van gevallen zijn opgespoord, niet alleen van het sporadisch maar soms van het zelfs vrij veelvuldig voorkomen in de vrije wildbaan. De vele hertekampen en parken, die witte reeën, herten en damherten herbergen, laat bij hierbij geheel buiten rekening en terecht, daar men hier wel eens, door steeds de normaal gekleurden te verwijderen, de kudde per se albinistisch koudt.

Bij reeën is het albinisme in vele landen van Europa en zelfs in Azie waargenomen. De schrijver haalt zeer vele gevallen aan van geheel witte en bonte reeën: in Wurtemberg, Saksen, Mecklenburg en Brandenburg schijnen zij vooral niet tot de zeldzaamheden te behooren. In 1879 kwamen zelfs in Mecklenburg de bonte reeën zeer dikwijls voor. De albino-ree is wit of een weinig geel gekleurd, heeft een roodachtige of blauwgrijze iris, een roodachtigen, roodbruinen of ook zwart gekleurden snuit en licht gekleurde klauwschoenen; de bonte vertoonen groote en kleine witte vlekken op roodachtigen grond.

Albinisme bij edelwild is reeds eeuwen bekend. Vooral in Wurtemberg, Hessen en Thüringen kwam het in de vorige eeuw soms vrij veelvuldig voor. Albino-damherten mogen dikwijls in dierentuinen voorkomen, in de vrije wildbaan zijn zij uiterst zeldzaam aangetroffen.

Bij den eland is volkomen albinisme tot nu toe onbekend; wel kent men enkele gevallen van bontkleuring. Zelfs bij het rendier, het Axishert, het Formosahert, het Zuid-Amerikaansche moerashert, het pampashert heeft Rörig gevallen van geheel of gedeeltelijk albinisme weten op te sporen, zoodat zijn studie uitvoerig en belangrijk is.

Wat albinisme van reeën en herten in Nederland betreft, hiervan is uit vroeger en later tijden niets bekend; een onderzoek in deze richting zou misschien ook voor Nederland wel belangrijke feiten aan het licht kunnen brengen.

H. M. K.

Engelsche fazanterieën.

In bijna alle deelen van Engeland zijn tegenwoordig gedurende den jachttijd fazanten tegen een zeer matigen prijs te koop. Dit feit levert het bewijs, dat de Engelsche huisvrouw den jachteigenaren dank is verschuldigd voor hun uitstekende verzorging der fazantenjachten. Het groot aantal, dat nu jaarlijks kan worden afgeschoten, is n.l. oorzaak, dat zulk heerlijk gebraad zoo billijk te krijgen is.

Overigens wordt nog steeds te vaak aangenomen, zoo lazen we onlangs in een Engelsch blad, dat de fazant een wildsoort is, die geheel op eigen beenen kan staan en dat het, om voor het komende jachtseizoen een goed getal fazanten te hebben, voldoende is, 's'zen zeker aantal vogels over te laten in den herfst, gelijk dit met patrijzen en grouses geschiedt. Deze meening is intusschen geheel verkeerd. Er zijn enkele hezittingen in Engeland, zooals b.v. van lord Walsingham in Merton, waar de gesteldheid van het terrein, enz. zoo gunstig is, dat men daar steeds een groote hoeveelheid wild gevogelte aantreft. De eigenaar van een kleiner jachtterrein, dat maar middelmatig geschikt is, mag zich gemakkelijk voor zijn eigen sport en die van zijn vrienden verlaten op de gaven der natuur en zijn jachtopziener zal heel wat te doen hebben, om de offers, die het vorige seizoen zijn gevallen, weer aangevuld te zien voor het komende. De wilde fazantenhen is een slechte moeder. Zij legt haar eieren op zorgeloozen wijze in hoogst primitieve nesten, op plaatsen, die ieder gemakkelijk in 't oog vallen. Haar manier van broeden en de jongen verzorgen is evenmin zoo zorgeloos en onvolkomen, dat zij, van 15 tot 18 eieren, slechts 4 tot 7 jongen groot brengt. Veel fazantenhennen zijn bovendien onvruchtbaar. Ook beschermen tal van boschjes en bosschen, die voor uitgegroeide vogels wel geschikt zijn, niet voldoende en bieden evenmin voldoende voedsel, om als broedplaatsen en later als geschikt verblijf der jonge fazanten te kunnen dienen. Al deze omstandigheden zijn oorzaak van de noodzakelijkheid, om de fazanten als jong tam pluimvee op te kweeken en in tal van gevallen moet men de hen opgesloten houden en de eieren, die zij legt, door een pleegmoeder laten uitbroeden. De jachtheer en zijn vrienden leggen bij het eindigen van den jachttijd hun geweer terzijde en gedurende de rest van den winter, het voorjaar en den zomer wordt aan jachtvreugde weinig of in het geheel niet gedacht. Voor